

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

P8_TA(2018)0268

Kontrola stosowania prawa UE w 2016 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2018 r. w sprawie kontroli stosowania prawa UE w 2016 r. (2017/2273(INI))

(2020/C 28/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 1, 2 i 3,
- uwzględniając 33. sprawozdanie roczne Komisji z kontroli stosowania prawa UE (2015) (COM(2016)0463),
- uwzględniając 34. sprawozdanie roczne Komisji z kontroli stosowania prawa UE (2016) (COM(2017)0370),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Sprawozdanie z oceny projektu EU Pilot” (COM(2010)0070),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Drugie sprawozdanie z oceny projektu EU Pilot” (COM(2011)0930),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 października 2016 r. w sprawie kontroli stosowania prawa Unii: sprawozdanie roczne za rok 2014 ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 grudnia 2016 r. pt. „Prawo Unii: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu” (C(2016)8600),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego (COM(2002)0141),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie aktualizacji zasad postępowania w stosunkach ze skarżącymi w przedmiocie stosowania prawa unijnego (COM(2012)0154),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2014 r. pt. „Nowe ramy UE na rzecz umocnienia praworządności” (COM(2014)0158),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2015 r. pt. „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowieniu prawa” (COM(2015)0215),
- uwzględniając Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady nr 2001/470/WE z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiającą europejską sieć sądową w sprawach cywilnych i handlowych ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0385.

⁽²⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

⁽³⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25.

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie 30. i 31. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa UE (2012–2013) ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2016 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie otwartej, efektywnej i niezależnej administracji Unii Europejskiej ⁽⁷⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego w Unii Europejskiej ⁽⁸⁾;
 - uwzględniając komunikaty Komisji z dnia 27 maja 2016 r. pt. „Osiągnięcie korzyści z polityki ochrony środowiska UE poprzez regularny przegląd wdrażania tej polityki” (COM(2016)0316) oraz z dnia 3 lutego 2017 r. pt. „Przegląd wdrażania polityki ochrony środowiska UE: Wspólne wyzwania i jak łączyć wysiłki, by uzyskać lepsze wyniki” (COM(2017)0063),
 - uwzględniając Europejski filar praw socjalnych,
 - uwzględniając art. 52 oraz art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisję Spraw Konstytucyjnych, Komisję Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisję Petycji (A8-0197/2018),
- A. mając na uwadze, że art. 17 TUE określa podstawową rolę Komisji jako strażniczki traktatów;
- B. mając na uwadze, że art. 2 TUE stanowi, iż Unia opiera się na wartościach poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości; mając na uwadze, że właściwe wdrażanie prawa Unii ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów UE określonych w traktatach i prawie wtórnym; mając na uwadze, że art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) powierza Unii zadanie znoszenia nierówności oraz wspierania równości mężczyzn i kobiet we wszystkich jej działaniach;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 TUE oraz art. 21 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej równość kobiet i mężczyzn jest jedną z podstawowych wartości, na których opiera się UE; mając również na uwadze, że Unia dąży we wszystkich działaniach do zwalczania wszelkich form dyskryminacji, do zniesienia nierówności oraz do propagowania równych szans i równego traktowania;
- D. mając na uwadze, że art. 3 TUE stanowi, iż do celów Unii należy między innymi wspieranie pokoju, unijnych wartości i dobrobytu jej narodów oraz działanie na rzecz trwałego rozwoju Europy, którego podstawą są zrównoważony rozwój gospodarczy i stabilność cen, wysoce konkurencyjna społeczna gospodarka rynkowa, zmierzająca do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego, oraz wysoki poziom ochrony i poprawa jakości środowiska, jak również że Unia zwalcza wykluczenie społeczne i dyskryminację, wspiera sprawiedliwość społeczną i ochronę socjalną, równość kobiet i mężczyzn, solidarność między pokoleniami i ochronę praw dziecka;

⁽⁴⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 316 z 22.9.2017, s. 246.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0409.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 86 z 6.3.2018, s. 126.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 17.

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

- E. mając na uwadze, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) państwa członkowskie mają obowiązek jasnego i dokładnego informowania Komisji o środkach podejmowanych w celu transponowania dyrektyw UE do prawa krajowego; mając na uwadze, że zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną Komisji i państw członkowskich z dnia 28 września 2011 r. ⁽⁹⁾ oraz wspólną deklaracją polityczną Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 27 października 2011 r. ⁽¹⁰⁾, przy powiadamianiu Komisji o krajowych środkach transpozycji od państw członkowskich można również wymagać przedstawienia dokumentów wyjaśniających, w jaki sposób dokonały transpozycji dyrektyw do prawa krajowego;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 288 ust. 3 i art. 291 ust. 1 TFUE państwa członkowskie ponoszą główną odpowiedzialność za prawidłową transpozycję oraz prawidłowe stosowanie i wdrażanie prawa UE w przewidzianym terminie, a także za ustanowienie odpowiednich środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony na obszarach regulowanych prawem UE;
- G. mając na uwadze, że poprawne stosowanie prawa UE gwarantuje korzyści wynikające z unijnych strategii wszystkim obywatelom europejskim oraz równe warunki działania dla przedsiębiorstw;
- H. mając na uwadze, że po przyjęciu w grudniu 2016 r. komunikatu pt. „Prawo UE: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu” Komisja postanowiła skoncentrować się na przypadkach, w których państwa członkowskie nie powiadamiają o środkach transpozycji, gdy środki te stanowią nieprawidłową transpozycję dyrektyw lub gdy państwa członkowskie nie przestrzegają wyroku TSUE (zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE), poważnie szkodzą interesom finansowym UE lub naruszają wyłączne uprawnienia UE;
- I. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 ust. 1 TUE Karta praw podstawowych Unii Europejskiej ma taką samą moc prawną jak traktaty i obowiązuje instytucje, organy, urzędy i agencje Unii oraz państwa członkowskie przy stosowaniu przez nie prawa Unii (art. 51 ust. 1 Karty);
- J. mając na uwadze, że procedury prowadzone w ramach EU Pilot mają sprzyjać bliższej i spójniejszej współpracy między Komisją a państwami członkowskimi, tak by zapobiegać naruszeniom prawa UE już na wczesnym etapie w drodze dwustronnego dialogu i aby, w miarę możliwości, uniknąć konieczności wszczęcia formalnego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
- K. mając na uwadze, że konieczne jest, by w odpowiedzi na obecny deficyt demokracji – przywołując swoją rezolucję przyjętą dnia 25 października 2016 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w kwestii utworzenia unijnego mechanizmu dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych – ustanowić nowy mechanizm, zapewniający pojedyncze i spójne ramy i opierający się na obecnie obowiązujących instrumentach i mechanizmach, które należy stosować w jednolity sposób do wszystkich instytucji UE i wszystkich państw członkowskich;
- L. mając jednak na uwadze, że zgodnie z nową polityką przyjętą przez Komisję w celu zapewnienia zgodności z prawem UE, celem procedury w ramach EU Pilot nie jest przedłużanie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, które samo w sobie jest środkiem do podjęcia dialogu z danym państwem członkowskim w celu rozwiązania problemu;
- M. mając na uwadze, że aby zapewnić bardziej strategiczne i skuteczniejsze podejście do egzekwowania przepisów w przypadku uchybień, Komisja postanowiła – jak wskazano w komunikacie Komisji pt. „Prawo UE: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu” – wszczynać postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego bez uciekania się do mechanizmu EU Pilot, chyba że skorzystanie z niego zostanie uznane za przydatne w danym przypadku;
- N. mając na uwadze, że w 2016 r. Komisja otrzymała 3 783 nowe skargi, w których informowano o możliwych naruszeniach prawa UE, przy czym państwa członkowskie, na które złożono najwięcej skarg, to Włochy (753), Hiszpania (424) i Francja (325);
- O. mając na uwadze, że zgodnie z art. 258 ust. 1 i 2 TFUE Komisja przedstawia państwu członkowskiemu uzasadnioną opinię, jeśli uzna, że uchybiło ono jednemu z zobowiązań na mocy traktatów, i może wnieść sprawę do TSUE, jeśli to państwo członkowskie nie zastosuje się do uzasadnionej opinii w terminie określonym przez Komisję;

⁽⁹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 15.

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

- P. mając na uwadze, że w 2016 r. Komisja wszczęła 847 nowych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego ze względu na opóźnioną transpozycję dyrektyw;
- Q. mając na uwadze, że w 2016 r. 95 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego było nadal w toku oraz że w związku z powyższym TSUE orzekł, że doszło do uchybienia zobowiązaniom ze strony państw członkowskich, których dotyczyły postępowania;
- R. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 25 października 2016 r. w sprawie ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych Parlament zwrócił się do Komisji o przedłożenie do września 2017 r., na podstawie art. 295 TFUE, wniosku dotyczącego zawarcia Paktu UE na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych w formie porozumienia międzyinstytucjonalnego określającego uzgodnienia ułatwiające współpracę instytucji Unii i państw członkowskich w ramach art. 7 TUE;
- S. mając na uwadze, że Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską przewiduje wymianę informacji dotyczących wszystkich postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wszczętych na podstawie wezwań do usunięcia uchybienia, ale nie dotyczy nieformalnej procedury EU Pilot, która poprzedza wszczęcie oficjalnego postępowania w sprawie uchybienia;
- T. mając na uwadze, że w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do dobrej administracji definiuje się jako prawo każdej osoby do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, oraz mając na uwadze, że zgodnie z art. 298 TFUE instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, wykonując swoje zadania, korzystają ze wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej;
- U. mając na uwadze, że w komunikacie z dnia 3 lutego 2017 r. pt. „Przegląd wdrażania polityki ochrony środowiska UE” Komisja twierdzi, że nawiązała zorganizowany i kompleksowy dialog z państwami członkowskimi dotyczący wdrażania unijnych przepisów w dziedzinie ochrony środowiska, oraz proponuje, by – z zastrzeżeniem przysługujących jej uprawnień wykonawczych wynikających z traktatów UE – ułatwić państwom członkowskim działania dzięki przyjęciu nowych specjalnych ram;
- V. mając na uwadze, że art. 157 TFUE dopuszcza, a art. 19 TFUE umożliwia przyjmowanie przepisów prawnych mających na celu zwalczanie wszelkich form dyskryminacji, w tym ze względu na płeć;
- W. mając na uwadze, że w deklaracji nr 19 załączonej do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, UE i państwa członkowskie zobowiązały się dążyć „do zwalczania wszelkiego rodzaju przemocy w rodzinie [...] w celu zapobiegania tego rodzaju przestępstwom i ich karania oraz w celu wspierania i ochrony ofiar”;
- X. mając na uwadze, że przepisy UE przeciwko handlowi ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, przyjęto na podstawie artykułów 79 i 83 TFUE; mając na uwadze, że z programu „Prawa, równość i obywatelstwo” finansuje się między innymi środki, które przyczyniają się do położenia kresu przemocy wobec kobiet;
- Y. mając na uwadze, że wiele dyrektyw UE, w szczególności tych, które koncentrują się na kwestii równouprawnienia płci, nie jest prawidłowo wdrażanych w szeregu państw członkowskich, co sprawia, że osoby różnej płci nie są chronione przed dyskryminacją w dostępie do zatrudnienia oraz do dóbr i usług;
- Z. mając na uwadze, że dyskryminacja ze względu na płeć przeplata się z innymi rodzajami dyskryminacji, na przykład dyskryminacją ze względu na rasę i pochodzenie etniczne, wyznanie, niepełnosprawność, zdrowie, tożsamość płciową, orientację seksualną, wiek lub warunki społeczno-gospodarcze;
- AA. mając na uwadze, że 33 % kobiet w UE doświadczyło przemocy fizycznej lub seksualnej, a 55 % było molestowanych seksualnie, z czego 32 % w miejscu pracy; mając na uwadze, że kobiety są szczególnie narażone na przemoc seksualną i fizyczną oraz przemoc w internecie, a także nękanie i zastraszanie w cyberprzestrzeni; mając na uwadze, że ponad połowa kobiet będących ofiarami zabójstw ginie z rąk partnera lub krewnego; mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest jednym z najpowszechniejszych przejawów naruszania praw człowieka na świecie, niezależnie od wieku, narodowości, wyznania, poziomu wykształcenia, statusu materialnego i społecznego ofiary, oraz że stanowi największą przeszkodę dla równouprawnienia płci; mając na uwadze, że liczba zabójstw kobiet w państwach członkowskich nie spada;

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

- AB. mając na uwadze, że z sondażu UE dotyczącego grup LGBT wynika, że lesbijki oraz kobiety biseksualne i transpłciowe są narażone na ogromne ryzyko dyskryminacji ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową; mając na uwadze, że 23 % kobiet homoseksualnych i 35 % osób transpłciowych było przynajmniej jednokrotnie w ciągu ostatnich pięciu lat ofiarami napaści fizycznej bądź na tle seksualnym lub gróźb przemocy w domu lub w innym miejscu (na ulicy, w środkach transportu zbiorowego, w miejscu pracy itp.);
- AC. mając na uwadze, że w odniesieniu do stosowania i egzekwowania unijnych przepisów w sprawie równouprawnienia płci w państwach członkowskich stwierdzono, iż transpozycja i stosowanie odnośnych dyrektyw pociągają za sobą konkretne problemy, takie jak poważne luki w prawodawstwie i jego niespójne stosowanie przez sądy krajowe;
- AD. mając na uwadze, że instytucje i mechanizmy mające zapewniać równouprawnienie płci są często marginalizowane w krajowych strukturach rządowych, jako że są podzielone na różne obszary polityki, a ich funkcjonowanie utrudniają złożone mandaty, a także brak odpowiedniego personelu, szkoleń, danych i wystarczających zasobów oraz niedostateczne wsparcie ze strony przywódców politycznych;
- AE. mając na uwadze, że według analizy porównawczej przepisów antydyskryminacyjnych w Europie opublikowanej w 2017 r. przez europejską sieć ekspertów prawnych w dziedzinie równości płci i niedyskryminacji w zdecydowanej większości państw nadal utrzymują się poważne problemy dotyczące postrzegania i świadomości, jako że poszczególni obywatele często nie są informowani o przysługujących im prawach do ochrony przed dyskryminacją lub o istnieniu mechanizmów obrony; mając na uwadze, że zgodnie z tą analizą pojawiły się dodatkowe problemy w odniesieniu do egzekwowania unijnych dyrektyw antydyskryminacyjnych, takie jak brak statusu prawnego organizacji i stowarzyszeń (lub zbyt restryktywny status prawny) w odniesieniu do udziału w postępowaniu sądowym w imieniu lub w ramach wsparcia ofiar dyskryminacji oraz rygorystyczne stosowanie przeniesienia ciężaru dowodu, a także szereg barier w skutecznym dostępie do wymiaru sprawiedliwości, które to przeszkody faktycznie utrudniają obywatelom korzystanie z pełni praw wynikających z przepisów prawa antydyskryminacyjnego i ochrony tych praw;
- AF. mając na uwadze, że wskaźnik równouprawnienia płci z 2017 r. opracowany przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) wskazuje na jedynie marginalną poprawę, co stanowi wyraźny sygnał, że UE daleko jeszcze do osiągnięcia równouprawnienia płci, a ogólny wynik wynosi obecnie 66,2 na 100, czyli jest o zaledwie cztery punkty procentowe wyższy niż dziesięć lat temu;
- AG. mając na uwadze, że w kwestii procesów decyzyjnych wspomniane wyżej dane odnoszące się do równouprawnienia płci wskazują, że w ostatnim dziesięcioleciu nastąpiła poprawa o niemal 10 punktów procentowych, a wynik wynosi obecnie 48,5, jednak w obszarze tym odnotowuje się nadal najniższe wyniki; mając na uwadze, że negatywne wartości są przede wszystkim odzwierciedleniem nierównej reprezentacji kobiet i mężczyzn w polityce i wskazują na deficyt demokratycznego sprawowania rządów w UE;
- AH. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Eurofoundu dotyczącym różnic w poziomie zatrudnienia kobiet i mężczyzn szacuje się, że różnice te oznaczają dla UE koszty rzędu ok. 370 mld EUR rocznie, co stanowi 2,8 % unijnego PKB;
- AI. mając na uwadze, że zgodnie z europejskim badaniem warunków pracy prowadzonym przez Eurofound złożony wskaźnik czasu pracy zarobkowej i niezarobkowej wskazuje, iż po podliczeniu godzin pracy zarobkowej i niezarobkowej kobiety pracują dłużej;
- AJ. mając na uwadze, że mimo zobowiązania UE do równouprawnienia płci w procesach decyzyjnych, w zarządach agencji UE zdecydowanie brakuje równowagi płci, a ponadto charakteryzują się one trwałymi wzorcami segregacji płciowej;
- AK. mając na uwadze, że feminizacja ubóstwa to w UE fakt; mając również na uwadze, że prawidłowemu i pełnemu stosowaniu oraz egzekwowaniu unijnych przepisów z zakresu równości i równouprawnienia płci powinna towarzyszyć polityka przeciwdziałania bardzo wysokiej stopie bezrobocia, ubóstwu i wykluczeniu społecznemu wśród kobiet; mając na uwadze, że brak polityki równości oraz niedostateczne wdrażanie przepisów dotyczących płci i równości w jeszcze większym stopniu zagrażają kobietom i pogłębiają ryzyko ubóstwa i marginalizacji społecznej przez wykluczenie ich z rynku pracy;

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

- AL. mając na uwadze, że prawidłowe wdrożenie obowiązujących przepisów ma zasadnicze znaczenie w dążeniu do równouprawnienia kobiet i mężczyzn; mając na uwadze, że choć dyrektywa 2006/54/WE w wersji przekształconej wyraźnie zakazuje zarówno dyskryminacji bezpośredniej, jak i pośredniej, oraz pomimo faktu, że kobiety osiągają średnio wysoki poziom wykształcenia, różnice w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn w 2015 r. nadal wynosiły 16,3 %;
- AM. mając na uwadze, że zasada równouprawnienia płci musi stanowić zasadniczy element w monitorowaniu, jak stosowane jest obowiązujące prawodawstwo UE;
- AN. mając na uwadze, że gromadzenie danych, możliwie z podziałem według płci, ma istotne znaczenie dla oceny dotychczasowych postępów w stosowaniu prawa UE;
1. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji ⁽¹⁾, by niezwłocznie reagować na naruszenia, oraz wspiera jej wysiłki na rzecz nieformalnego rozwiązywania problemów z wdrażaniem przepisów; wzywa Komisję do usprawnienia systemu rozwiązywania problemów EU Pilot;
 2. wyraża zaniepokojenie z powodu wzrostu całkowitej liczby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w 2016 r., wskutek czego ich liczba jest najwyższą odnotowaną liczbą postępowań w ciągu ostatnich pięciu lat;
 3. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie Komisji za 2016 r. w sprawie kontroli stosowania prawa UE i zwraca uwagę, że zgodnie z tym sprawozdaniem w 2016 r. czterema dziedzinami, w których wszczęto największą liczbę postępowań przeciwko państwom członkowskim w sprawie uchybienia zobowiązaniom w zakresie transpozycji, były ochrona środowiska, wymiar sprawiedliwości i konsumenci, system podatkowy i rynek wewnętrzny;
 4. przypomina, że prawo do składania petycji do Parlamentu Europejskiego stanowi podstawę obywatelstwa europejskiego, zapisaną w art. 20 i 227 TFUE oraz w art. 44 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, sklasyfikowaną w ostatnich badaniach wśród obywateli na drugim miejscu pod względem ważności; podkreśla znaczenie petycji jako narzędzia umożliwiającego obywatelom i rezydentom zaangażowanie się w działalność Unii i wyrażanie obaw dotyczących przypadków niewłaściwego stosowania lub naruszenia prawa UE oraz potencjalnych luk w prawie, a także jednocześnie zwrócenie uwagi na te niedociągnięcia z nadzieją na szybkie i skuteczne rozwiązanie poruszonych problemów; podziela pogląd Komisji, że wysiłek włożony w zagwarantowanie skutecznego egzekwowania obowiązującego prawa UE należy uznać za równie ważny jak pracę nad tworzeniem nowego prawodawstwa; apeluje do Komisji, aby usprawniła sposób rozpatrywania kierowanych do niej petycji i by udzielała na nie terminowych i gruntownych odpowiedzi;
 5. zwraca uwagę na badanie pt. „Monitoring the implementation of EU law: tools and challenges” [Monitorowanie wdrażania prawa Unii: narzędzia i wyzwania], opracowane przez Departament Tematyczny C na zlecenie Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego, i z zadowoleniem przyjmuje konkretne zalecenia dla Parlamentu dotyczące wskazanych działań; zwraca uwagę na opublikowane niedawno badanie pt. „Effective Access to Justice” [Skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości], które opracował Departament Tematyczny C w związku z powracającymi zarzutami, jakie przedstawiono w szeregu rozpatrywanych petycji; popiera propozycję Komisji, by promować szkolenia sędziowskie z prawa UE w różnych państwach członkowskich, by zapewnić spójność orzeczeń i w ten sposób zagwarantować równe egzekwowanie praw w całej Unii;
 6. wyraża zadowolenie, że w sprawozdaniu dotyczącym 2016 r. Komisja zachowała większą przejrzystość i przytoczyła więcej danych statystycznych niż w poprzednich sprawozdaniach; ubolewa jednak nad tym, że nie zawarła w nim dokładnych informacji o liczbie petycji, które doprowadziły do wszczęcia postępowań w ramach systemu EU Pilot lub postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, i zwraca się do Komisji o przekazanie konkretnych informacji na ten temat; z przykrością odnotowuje, że ani Parlament, ani składający petycje nie uczestniczą w tych postępowaniach; ponawia swój apel do Komisji o udostępnienie Parlamentowi informacji na temat wszystkich otwartych postępowań EU Pilot i wszczętych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w celu zwiększenia przejrzystości, skrócenia czasu rozstrzygnięcia sporów za pośrednictwem Komisji Petycji, budowania zaufania do projektu UE i wreszcie w celu umocnienia legitymacji postępowania EU Pilot, zwłaszcza w przypadku postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom; zachęca Komisję, by systematycznie informowała o decyzjach i różnych krokach podjętych przez kolegium komisarzy, a także by publikowała porządki obrad i najważniejsze wyniki tzw. spotkań pakietowych; przyjmuje do wiadomości wyrok TSUE w sprawach C-39/05 P, C-52/05 P i C-562/14 P z maja 2017 r., zgodnie z którym dokumentów w ramach postępowania EU Pilot nie można podawać do wiadomości publicznej, jeżeli istnieje ryzyko, że takie ujawnienie może wpłynąć na charakter postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, zmienić jego tok lub podważyć cele tego postępowania; apeluje do Komisji o ujawnienie dokumentów wymienianych z państwami członkowskimi w momencie, kiedy takie ryzyko już nie zachodzi, czyli po zakończeniu postępowań EU Pilot; popiera w tym zakresie sugestię Europejskiej Rzecznik Praw Obywatelskich dotyczącą terminowości i przejrzystości procedur poprzedzających wszczęcie postępowania EU Pilot; podkreśla, jak ważne jest informowanie na bieżąco wszystkich zainteresowanych podmiotów oraz zwiększenie przejrzystości procedur EU Pilot; ubolewa nad brakiem zaangażowania ze strony Komisji w odpowiedzi na obawy wyrażone przez posłów do PE w odniesieniu do EU Pilot i apeluje do Komisji, by informowała Komisję Petycji o wszelkich istotnych nowych etapach dochodzenia i toczących się rozmowach z państwami członkowskimi w kwestii rozpatrywanych petycji; ponawia swój apel do Komisji o uwzględnienie w jej sprawozdaniu rocznym wskaźnika wdrożenia zarówno unijnych rozporządzeń, jak i dyrektyw;

(1) Dz.U. C 18 z 19.1.2017, s. 10.

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

7. jest zdania, że duża liczba toczących się postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego świadczy o tym, że terminowe i prawidłowe stosowanie prawa UE w państwach członkowskich pozostaje poważnym wyzwaniem oraz priorytetem, przy czym należy mieć na uwadze nowe, bardziej strategiczne i skuteczne podejście do egzekwowania przyjęte przez Komisję na 2016 r.; uważa, że niektóre z tych uchybień wynikają z braku zasobów przeznaczonych na organy administracji publicznej w niektórych państwach członkowskich;

8. podkreśla, że liczba nowych skarg jest najwyższa od 2011 r., co w ubiegłym roku oznaczało wzrost o 67,5 %, kiedy to odnotowano rekordową liczbę 3 783 nowych skarg, oraz mniejszy odsetek skarg rozpatrzonych, a ponadto, że pod koniec 2016 r. w toku pozostawało 1 657 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, z których 847 dotyczy opóźnień w transpozycji; z zaniepokojeniem stwierdza, że 95 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest nadal w toku po tym, jak Trybunał wydał orzeczenie, ponieważ Komisja uznała, że zainteresowane państwa członkowskie nie zastosowały się jeszcze do wyroków na mocy art. 258 TFUE, oraz że problem ten dotyczy w szczególności obszarów zatrudnienia, sprawiedliwości i konsumentów, a w dalszej kolejności rynku wewnętrznego, przemysłu, przedsiębiorczości i MŚP, podatków i unii celnej oraz środowiska naturalnego;

9. z zadowoleniem przyjmuje spadek liczby nowych spraw otwartych w 2016 r. w ramach systemu EU Pilot (790 w porównaniu z 881 w 2014 r.) oraz fakt, że liczba ta jest najniższa od 2011 r., pomimo że Komisja nie prowadzi postępowań w ramach EU Pilot w przypadku opóźnień w transpozycji dyrektyw; zwraca jednak uwagę, że wskaźnik rozwiązanych spraw spadł nieznacznie w porównaniu z 2015 r. (z 75 % do 72 %); zwraca się do Komisji o przedstawienie wyjaśnień w sprawie ustanawiania przez nią priorytetów dotyczących polityki egzekwowania prawa, zgodnie z którymi Komisja stwierdza, że jej działania w zakresie egzekwowania będą ukierunkowane na te problemy, w przypadku których działanie takie może przynieść rzeczywistą zmianę, a także o przedstawienie wyjaśnień na temat priorytetów polityki w odniesieniu do postępowania w sprawach wskazujących na systemowe niedociągnięcia w systemach prawnych państw członkowskich;

10. zwraca uwagę, że zobowiązanie Komisji do przyjęcia bardziej strategicznego podejścia podczas egzekwowania prawa UE doprowadziło w ostatnim czasie do zamknięcia postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodów politycznych; wzywa zatem Komisję do wyjaśnienia okoliczności leżących u podstaw takich decyzji w przyszłych sprawozdaniach z kontroli;

11. podkreśla, że większość spraw podjętych w ramach systemu EU Pilot, które doprowadziły do formalnych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, dotyczyło głównie obszarów ochrony środowiska, rynku wewnętrznego, przemysłu, przedsiębiorczości i MŚP, energii i podatków oraz cel; zwraca również uwagę, że największą liczbę spraw w ramach systemu EU Pilot dotyczy Węgier, Niemiec, Hiszpanii i Polski, oraz że sprawom tym następnie nadawano dalszy bieg w ramach postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

12. uznaje, że główna odpowiedzialność za właściwe wdrażanie i stosowanie prawa UE spoczywa na państwach członkowskich, lecz podkreśla, że nie zwalnia to instytucji unijnych z obowiązku przestrzegania prawa pierwotnego UE przy opracowywaniu prawa wtórnego UE, szczególnie w dziedzinie praworządności i praw podstawowych w odniesieniu do Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

13. zwraca uwagę, że prawidłowe wdrażanie i stosowanie prawa UE ma zasadnicze znaczenie dla realizacji polityki UE pod względem zasady równouprawnienia kobiet i mężczyzn zapisanej w traktatach oraz dla wspierania i promowania wzajemnego zaufania między instytucjami publicznymi zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu krajowym, a także między instytucjami i obywatelami, przy czym przypomina, że zaufanie i pewność prawa stanowią podstawę dobrej współpracy i skutecznego stosowania prawa UE;

14. wyraża zaniepokojenie, że w niektórych państwach członkowskich nadal występują poważne braki we wdrażaniu i egzekwowaniu unijnego prawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska, w szczególności w dziedzinie gospodarowania odpadami, infrastruktury oczyszczania ścieków oraz zachowania zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza;

15. podkreśla, że partnerzy społeczni, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, obywatele europejscy i inne zainteresowane strony odgrywają ważną rolę w monitorowaniu i zgłaszaniu uchybień w transpozycji i stosowaniu prawa UE przez państwa członkowskie; w związku z powyższym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że obywatele reagują w większej mierze na kwestie związane z wdrażaniem polityki UE, w tym przyjmuje z zadowoleniem kluczową rolę sygnalistów w sektorze prywatnym i publicznym; podkreśla, że na mocy przysługującego im prawa obywatele UE muszą w pierwszej kolejności zostać poinformowani w jasny, dostępny, przejrzysty i terminowy sposób, czy w ramach transpozycji przepisów unijnych przyjęto przepisy krajowe oraz które to przepisy, a także które władze krajowe są odpowiedzialne za zagwarantowanie ich prawidłowego wdrożenia;

16. zwraca uwagę, że Komisja przywiązuje duże znaczenie do terminowej i prawidłowej transpozycji prawa UE do ustawodawstwa krajowego oraz do istnienia wyraźnych wewnętrznych przepisów ramowych nakładających na państwa członkowskie obowiązek nadawania priorytetu temu celowi, tak aby uniknąć naruszeń prawa UE, a jednocześnie zadbać o to, by osoby fizyczne i przedsiębiorstwa były w stanie czerpać korzyści z efektywnego i skutecznego wdrażania tego prawa;

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

17. zwraca jednak uwagę, że nierealistyczne terminy wdrożenia prawodawstwa mogą uniemożliwić ich przestrzeganie przepisów przez państwa członkowskie, co oznacza milczące przyzwolenie na spóźnione wdrożenie; wzywa instytucje UE, aby uzgodniły bardziej realistyczne terminy wdrożenia rozporządzeń i dyrektyw, z należytym uwzględnieniem czasu potrzebnego na weryfikację i konsultacje; uważa, że Komisja powinna składać sprawozdania, podsumowania i przeglądy aktów ustawodawczych w terminach uzgodnionych przez współprawodawców oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi;

18. zwraca uwagę, że w 2016 r. liczba dyrektyw wymagających transpozycji wyniosła 70 i była wyższa niż w 2015 r. (56 dyrektyw); wyraża zaniepokojenie, że liczba nowych opóźnień w transpozycji radykalnie wzrosła z 543 do 847; ubolewa, że pod koniec 2016 r. 868 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu opóźnień w transpozycji było nadal w toku, co stanowi wzrost o 67,5 % w porównaniu z 518 postępowaniami będącymi w toku pod koniec 2015 r.;

19. wyraża zaniepokojenie faktem, że podobnie jak w 2015 r. państwa członkowskie nie wywiązały się ze wszystkich zobowiązań dotyczących przedstawienia dokumentów wyjaśniających oraz środków, które podjęły w celu transpozycji dyrektyw do ustawodawstwa krajowego; uważa, że ze względu na niejednorodną jakość wielu przedłożonych dokumentów wyjaśniających Komisja powinna zapewniać państwom członkowskim większą pomoc w przygotowywaniu tych dokumentów i opracowywaniu tabel zgodności;

20. podkreśla, że niezdolność do zapewnienia terminowej i prawidłowej transpozycji obowiązujących przepisów UE dotyczących zasady równych szans i równego traktowania mężczyzn i kobiet w dziedzinie edukacji, zatrudnienia i pracy, równego wynagrodzenia za taką samą pracę i równego traktowania kobiet i mężczyzn w dostępie do dóbr i usług oraz ich dostarczania, a także obowiązujących przepisów mających na celu poprawę równowagi między życiem zawodowym a prywatnym oraz położenie kresu wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt w rezultacie pozbawia obywateli i przedsiębiorstwa korzyści, do których są uprawnieni na mocy prawa UE;

21. podkreśla, że UE powstała jako Unia, która opiera się na wartościach poszanowania państwa prawnego, jak również praw człowieka (art. 2 TUE); zauważa, że przy wdrażaniu przepisów UE państwa członkowskie muszą w pełni przestrzegać praw podstawowych zapisanych w traktatach i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej; ponownie podkreśla, że uważne monitorowanie działań i zaniedbań państw członkowskich i instytucji UE ma zasadnicze znaczenie;

22. ponownie wyraża zaniepokojenie liczbą składanych do Parlamentu petycji i wnoszonych do Komisji skarg dotyczących problemów, które uznano za rozwiązane przez Komisję;

23. podkreśla, jak ważne jest zabezpieczenie integralności porządku prawnego UE obejmującego prawo pierwotne, prawo wtórne i prawo miękkie; z tego powodu apeluje o terminowe przyjęcie inicjatyw ustawodawczych i nieustawodawczych niezbędnych do tego, by Europejski filar praw socjalnych stał się dla obywateli rzeczywistością; wzywa Komisję do zapewnienia jak największej przejrzystości i spójności w wysiłkach na rzecz stworzenia nowych ram poświęconych prawidłowemu wdrażaniu przepisów UE, takich jak przegląd wdrażania polityki ochrony środowiska; wzywa Komisję, aby rozważyła stworzenie takich ram w szczególności poświęconych sprawiedliwemu i zrównoważonemu rozwojowi, zatrudnieniu, sprawom socjalnym i kwestiom włączenia społecznego w odniesieniu do Europejskiego filaru praw socjalnych;

24. ponawia apel do Komisji, zawarty w rezolucji z dnia 25 października 2016 r., o przedstawienie wniosku dotyczącego zawarcia paktu UE na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych, który skutecznie połączy jej odpowiednie roczne sprawozdania tematyczne z wynikami istniejących mechanizmów monitorowania i narzędzi ocen okresowych, które zostaną przedstawione w odpowiednim czasie; przypomina, że Komisja jako instytucja stojąca na straży traktatów z pełnym poszanowaniem zasady dobrej i skutecznej administracji, o której mowa w art. 298 TFUE i art. 41 i 47 Karty praw podstawowych UE, ma obowiązek monitorować i oceniać prawidłowe wdrażanie prawa Unii oraz poszanowanie przez państwa członkowskie i przez wszystkie instytucje i organy Unii zasad i celów zapisanych w traktatach, oraz wypełniać zobowiązanie do aktywnej pomocy państwom członkowskim w transpozycji i wdrażaniu niektórych dyrektyw i rozporządzeń; zaleca w związku z powyższym, aby wykonywała to zadanie w ramach wyżej wspomnianego cyklu polityki na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych począwszy od 2018 r., jej odpowiednich rocznych sprawozdań tematycznych wraz z wynikami istniejących mechanizmów monitorowania i narzędzi ocen okresowych, które zostaną przedstawione w odpowiednim czasie;

25. przypomina, że przy licznych okazjach Parlament wzywał Komisję do aktywniejszego monitorowania procesu wdrażania przepisów i strategii politycznych w dziedzinie ochrony środowiska, wspierania tych działań oraz kierowania nimi;

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

26. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do czynnego pomagania państwom członkowskim w transpozycji i wdrażaniu europejskiego prawodawstwa przez przygotowywanie planów wdrażania dla wybranych dyrektyw i rozporządzeń;
27. uważa, że ponieważ Parlament jest współodpowiedzialny za zapewnienie wdrożenia i egzekwowania prawa UE zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym i posiada istotne uprawnienia kontrolne względem Komisji powierzone mu na mocy art. 14 TUE, należy go automatycznie informować o wszystkich otwartych postępowaniach EU Pilot i wszczętych postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, a także należy mu udzielać odpowiedniego dostępu do dokumentów związanych z oboma wspomnianymi typami postępowań, szczególnie w przypadku gdy wynikają one z petycji, z poszanowaniem przepisów o poufności koniecznych do skutecznego prowadzenia spraw;
28. zachęca przedstawicieli państw członkowskich do liczniejszego udziału w debatach Komisji Petycji;
29. zauważa niezadowalający poziom stosowania prawa UE w państwach członkowskich, o którym świadczy duża liczba skarg skierowanych do Komisji oraz znaczna liczba petycji wpływających do Parlamentu; z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji wyrażony w jej komunikacie z grudnia 2016 r., by częściej korzystać z narzędzi zapobiegawczych, takich jak spotkania pakietowe, wytyczne wdrożeniowe, grupy eksperckie, sieci specjalistyczne, w tym sieć SOLVIT, oraz by wspierać budowanie zdolności egzekwowania prawa Unii w państwach członkowskich; wzywa Komisję do korzystania z postanowień art. 197 TFUE, aby wprowadzić tę odnowioną politykę w zakresie egzekwowania prawa w pełnym porozumieniu z państwami członkowskimi i instytucjami europejskimi; wzywa Komisję do usprawnienia procedury rozpatrywania petycji przez udzielanie terminowych i dogłębnych odpowiedzi;
30. zauważa, że 95 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest wciąż w toku oraz że mimo iż TSUE orzekł o nieprzestrzeganiu prawa przez dane państwa członkowskie, tylko w trzech przypadkach Komisja skierowała sprawę do Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 260 TFUE; uważa, że sprawą najwyższej wagi jest zapewnienie pełnego i terminowego wykonywania orzeczeń Trybunału oraz, w razie konieczności, pełne wykorzystanie postanowień art. 279 TFUE, tak aby zapobiec podważaniu prawa UE i autorytetu TSUE; apeluje do Komisji o zaradzenie tej sytuacji i składanie Parlamentowi regularnych sprawozdań dotyczących poczynionych postępów;
31. podkreśla, że wszystkie instytucje UE są związane traktatami unijnymi i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹²⁾;
32. zaleca, aby każda międzyparlamentarna debata na temat demokracji, praworządności i praw podstawowych obejmowała społeczeństwo obywatelskie i uczestnictwo obywateli, np. za pośrednictwem petycji przekazywanych do Parlamentu i europejskiej inicjatywy obywatelskiej;
33. podkreśla, że protokoły ustaleń zawierane między instytucjami UE a państwami członkowskimi nie są uważane za akty UE w rozumieniu art. 288 TFUE;
34. zwraca uwagę, że w procesie opracowywania i stosowania prawa UE przez instytucje UE ogromne znaczenie ma skuteczność, jawność i odpowiedzialność; podkreśla w szczególności zasadę demokratycznej odpowiedzialności – i rolę odgrywaną przez Parlament w jej zapewnianiu – a także prawo obywateli UE do sprawiedliwości i dobrej administracji, zgodnie z art. 41 i 47 Karty praw podstawowych UE; zwraca uwagę, że te prawa i zasady wymagają, aby obywatelom zapewniono odpowiedni i łatwy dostęp do projektów aktów prawnych, które ich dotyczą; przypomina, że te same prawa i zasady powinny być również kwestią najwyższej wagi dla państw członkowskich przy składaniu przez nie wniosków w sprawie projektów aktów odnoszących się do wdrażania prawa UE;
35. wzywa Komisję do zwiększenia, tam gdzie to możliwe i konieczne, środków finansowych UE, takich jak Europejski Fundusz Społeczny, przeznaczonych na „wzmacnianie zdolności instytucjonalnych instytucji publicznych i zainteresowanych stron oraz sprawności administracji publicznej” z myślą o promowaniu dobrobytu społecznego i rozwoju gospodarczego, a także wzywa Komisję do poprawy skuteczności korzystnych przepisów; wzywa Komisję do pełnego wykorzystywania art. 197 TFUE, tak aby pomóc usprawnić budowanie zdolności państw członkowskich w zakresie wdrażania i egzekwowania prawa UE;
36. wzywa Komisję do opracowania instrumentów pomagających państwom członkowskim w rozpoznawaniu problemów związanych z transpozycją, rozwiązywaniu ich na wczesnym etapie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i poszukiwaniu wspólnych rozwiązań;

⁽¹²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z dnia 20 września 2016 r. w sprawach połączonych od C-8/15 P do C-10/15 P Ledra Advertising Ltd. (C-8/15 P), Andreas Eleftheriou (C-9/15 P), Eleni Eleftheriou (C-9/15 P), Lilia Papachristofi (C-9/15 P), Christos Theophilou (C-10/15 P), Eleni Theophilou (C-10/15 P) przeciwko Komisji Europejskiej i Europejskiemu Bankowi Centralnemu (ECLI:EU:C:2016:701).

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

37. przypomina, że przepisy prawne będące podstawą postępowań w przypadku najbardziej rażących uchybień pochodzą z dyrektyw; przypomina, że rozporządzenia są wykonywane bezpośrednio i są wiążące we wszystkich państwach członkowskich; w związku z powyższym zwraca się do Komisji o stosowanie w miarę możliwości rozporządzeń w przypadku, gdy zamierza ona przedstawić wniosek ustawodawczy; uważa, że takie podejście mogłoby złagodzić ryzyko nadmiernej regulacji;

38. przypomina, że orzeczenia w trybie prejudycjalnym pomagają wyjaśnić sposób, w jaki prawo Unii Europejskiej powinno być stosowane; uważa, że odwołanie się do tej procedury umożliwia jednolitą interpretację i wdrażanie prawodawstwa UE; wzywa zatem Komisję, by skuteczniej nadzorowała wywiązywanie się przez sądy krajowe z obowiązku zwracania się do TSUE o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 TFUE; w związku z powyższym zachęca sądy krajowe do zwracania się w razie wątpliwości z pytaniami do TSUE, co zapobiegnie wszczęciu postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

39. wzywa Komisję do poświęcenia szczególnej uwagi prowadzonej przez nią kontroli wykonania dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiającej przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego⁽¹³⁾, oraz do wszczęcia w razie potrzeby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, z zachowaniem szczególnej czujności w odniesieniu do nieprawidłowego lub niewłaściwego stosowania;

40. z zadowoleniem przyjmuje ciągłe starania Komisji mające na celu egzekwowanie unijnych przepisów w zakresie ochrony środowiska w celu zapewnienia równych warunków działania wszystkim państwom członkowskim i podmiotom gospodarczym oraz w celu zaradzenia niedociągnięciom we wdrażaniu i egzekwowaniu prawodawstwa UE w zakresie ochrony środowiska, w tym w razie konieczności przez wszczęcie postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; zwraca jednak uwagę na powszechnie znane ograniczenia skuteczności przepisów środowiskowych UE, w szczególności dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko; wzywa Komisję do uwzględnienia rezolucji Parlamentu z dnia 26 października 2017 r.⁽¹⁴⁾ w sprawie stosowania dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko; podkreśla, że w niektórych państwach członkowskich prawo do zdrowego środowiska jest zagrożone przez utrzymujące się poważne braki we wdrażaniu i egzekwowaniu prawa UE w dziedzinie ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do zapobiegania szkodom prowadzącym do zanieczyszczenia powietrza i wód oraz w odniesieniu do gospodarowania odpadami i infrastruktury oczyszczania ścieków; przypomina, że pełne wdrożenie prawodawstwa UE w zakresie ochrony środowiska pozwoliłoby zaoszczędzić każdego roku 50 mld EUR przede wszystkim na kosztach ochrony zdrowia oraz bezpośrednich kosztach środowiskowych;

41. podkreśla, że dorobek UE obejmuje również umowy międzynarodowe zawarte przez UE; stwierdza z poważnym zaniepokojeniem, że przepisy środowiskowe UE mogą nie być zgodne z Konwencją o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencją z Aarhus)⁽¹⁵⁾ ze względu na niezapewnienie dostatecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości organizacjom zajmującym się ochroną środowiska i obywatelom; z tego względu wzywa Komisję, by uwzględniła ustalenia Komitetu ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus⁽¹⁶⁾ i stanowisko Rady z dnia 17 lipca 2017 r.⁽¹⁷⁾ oraz zbadała sposoby i środki, by zapewnić zgodność z konwencją z Aarhus w sposób spójny z podstawowymi zasadami unijnego porządku prawnego oraz z unijnym systemem kontroli sądowej;

42. wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na wdrażanie środków przyjętych w dziedzinie azylu i migracji oraz zadbania o to, by były one zgodne z zasadami zapisanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, do współpracy z państwami członkowskimi w celu pokonania trudności, które mogą napotkać podczas ich wdrażania, a w razie potrzeby do wszczęcia niezbędnych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; z zaniepokojeniem stwierdza, że niektóre państwa członkowskie lekceważą swoje zobowiązania w dziedzinie azylu i migracji, w szczególności w odniesieniu do relokacji osób ubiegających się o azyl; podkreśla, że należy zająć się brakiem solidarności między niektórymi państwami członkowskimi w zakresie azylu i migracji, aby wszystkie państwa członkowskie wypełniały spoczywające na nich zobowiązania; wzywa państwa członkowskie do walki z coraz szerszym zakrojonym handlem ludźmi wyzyskiwanymi później jako pracownicy oraz wykorzystywanymi seksualnie;

43. wzywa Komisję do podjęcia skutecznych działań w odpowiedzi na zmieniającą się sytuację migracyjną i stan bezpieczeństwa oraz do skutecznej realizacji Europejskiego programu w zakresie migracji i powiązanych pakietów wdrożeniowych; zwraca się do państw członkowskich o prawidłowe wykonanie dyrektywy w sprawie powrotów (2008/115/WE)⁽¹⁸⁾ i o systematyczne informowanie na temat wrażeń Europejskiego programu w zakresie migracji;

⁽¹³⁾ Dz.U. L 193 z 19.7.2016, s. 1.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0414.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

⁽¹⁶⁾ ACCC/C/2008/32 (UE), część II, przyjęte dnia 17 marca 2017 r.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. L 186 z 19.7.2017, s. 15.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

44. wzywa Komisję do sprawdzenia zgodności umów zerogodzinowych z przepisami UE dotyczącymi zatrudnienia, w tym z dyrektywą w sprawie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin, ponieważ wiele petycji, które wpłynęły w 2016 r., dotyczyło niepewnych warunków zatrudnienia;
45. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w sprawozdaniu dostrzeżono rolę Parlamentu w zwracaniu uwagi Komisji na nieprawidłowości w stosowaniu prawa UE w państwach członkowskich za pomocą pytań parlamentarnych i petycji; podkreśla, że bardziej drobiazgową kontrolą przez parlamenty narodowe ich rządów, gdy te ostatnie są zaangażowane w proces stanowienia prawa, przyczyni się do skuteczniejszego stosowania prawa UE zgodnie z postanowieniami traktatów;
46. wyraża zaniepokojenie, że w związku z niespójnymi tłumaczeniami wielu dyrektyw na języki urzędowe UE jest prawdopodobne, że różne wersje językowe stają się przyczyną rozbieżnych interpretacji odnośnych tekstów i różnic w ich transpozycji w państwach członkowskich; wyraża ubolewanie, że takich różnic w transpozycji i interpretacji prawnej dyrektyw nie można ujawniać systematycznie, a jedynie wtedy, gdy są wyjaśniane w orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
47. przypomina, że parlamenty narodowe mają do odegrania kluczową rolę zarówno w kontroli projektów aktów prawnych UE przed ich przyjęciem, jak i w kontroli prawidłowego wdrażania prawa UE przez państwa członkowskie po przyjęciu aktów prawnych; wzywa parlamenty narodowe do aktywnego odgrywania tej roli;
48. uważa, że zgodnie ze staraniami Komisji na rzecz opracowywania lepszego i skuteczniejszego prawodawstwa UE należy zawsze uwzględnić stosowanie zasad pomocniczości i proporcjonalności;
49. ponawia wezwanie do utworzenia w odnośnych dyrekcjach generalnych (DG IPOL, DG EXPO i DG EPRS) autonomicznego systemu oceny ex post skutków głównych przepisów UE przyjętych przez Parlament w procedurze współdecyzji i zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;
50. wzywa Komisję do poświęcenia szczególnej uwagi kontroli wykonania unijnych przepisów prawnych określających zasady przeciwdziałania praktykom korupcyjnym, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, a także do podjęcia odpowiednich działań na rzecz wyeliminowania takich zjawisk;
51. przypomina państwom członkowskim i instytucjom UE, że zapewnianie terminowego i prawidłowego stosowania prawodawstwa w państwach członkowskich stanowi dla UE priorytet; zwraca uwagę, jak ważne jest utrzymanie zasad przyznania kompetencji, pomocniczości i proporcjonalności zgodnie z art. 5 TUE, a także zasady równości wobec prawa, aby lepiej monitorować stosowanie prawa UE; przypomina o znaczeniu podnoszenia poziomu wiedzy na temat przepisów obowiązujących dyrektyw dotyczących różnych aspektów zasady równości kobiet i mężczyzn oraz ich zastosowania w praktyce;
52. zachęca instytucje UE, by nieprzerwanie wypełniały spoczywający na nich obowiązek przestrzegania prawa pierwotnego UE przy tworzeniu przepisów unijnego prawa wtórnego i prawa miękkiego, opracowywaniu strategii politycznych i podpisywaniu umów lub traktatów z instytucjami spoza UE, by wypełniały obowiązek wspierania państw członkowskich UE wszelkimi dostępnymi środkami w transponowaniu prawodawstwa UE we wszystkich dziedzinach i w poszanowaniu wartości i zasad Unii, zwłaszcza w związku z niedawnym rozwojem sytuacji w państwach członkowskich;
53. zgadza się z opinią Komisji, że osoby składające indywidualne skargi odgrywają istotną rolę w rozpoznawaniu szerszych problemów związanych z egzekwowaniem i stosowaniem prawa UE, które mają wpływ na interesy obywateli i przedsiębiorstw;
54. podkreśla, że brak spójnego i kompleksowego zestawu skodyfikowanych zasad dobrej administracji w całej Unii utrudnia obywatelom i przedsiębiorstwom łatwe i pełne zrozumienie przysługujących im praw wynikających z prawa Unii; podkreśla zatem, że skodyfikowanie zasad dobrej administracji w formie rozporządzenia określającego różne aspekty procedury administracyjnej, w tym powiadomienia, wiążące terminy, prawo do bycia wysłuchanym, a także prawo dostępu każdej osoby do dokumentacji jej dotyczącej, ma podstawowe znaczenie dla wzmocnienia praw obywateli i przejrzystości; uważa, że takie rozporządzenie zwiększyłoby dostępność, czytelność i spójność interpretacji obowiązujących zasad, z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorstw oraz administracji i jej urzędników;
55. przypomina, że w rezolucjach z dnia 15 stycznia 2013 r. i z dnia 9 czerwca 2016 r. Parlament wezwał do przyjęcia rozporządzenia w sprawie otwartej, skutecznej i niezależnej administracji UE zgodnie z art. 298 TFUE, ale te postulaty Parlamentu nie przełożyły się na przedstawienie wniosku przez Komisję; wzywa zatem po raz kolejny Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie europejskiego prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem kroków, które Parlament dotychczas podjął w tej dziedzinie;

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

56. podkreśla, że jedną z podstawowych przyczyn niedostatecznego wdrażania przepisów i strategii politycznych w dziedzinie ochrony środowiska jest niewystarczające uwzględnianie kwestii związanych z ochroną środowiska w innych obszarach polityki;
57. podkreśla potrzebę utrzymania wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia, jak również bezpieczeństwa żywności;
58. podkreśla, że rzeczywiste zapewnienie przestrzegania zasad UE w dziedzinie zdrowia, bezpieczeństwa żywności i środowiska jest ważne dla obywateli europejskich, ponieważ ma wpływ na ich życie codzienne i służy interesowi ogółu;
59. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania przypadków naruszenia przepisów środowiskowych mającego wymiar transgraniczny, szczególnie w dziedzinie prawodawstwa dotyczącego czystego powietrza, a także prawidłowej transpozycji i prawidłowego stosowania prawa UE w państwach aspirujących do członkostwa w UE; wzywa również Komisję, by we właściwy, przejrzysty i terminowy sposób przekazywała osobom składającym skargi argumenty przedstawiane przez państwa członkowskie w odpowiedzi na skargę;
60. zauważa, że liczba postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego dotyczących środowiska naturalnego spadła w 2016 r. w porównaniu z rokiem 2015, lecz wyraża niepokój, że nastąpił wzrost liczby postępowań w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa żywności, oraz wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na tę kwestię;
61. podkreśla, że równouprawnienie kobiet i mężczyzn jest podstawową zasadą UE, którą należy uwzględnić we wszystkich strategiach politycznych;
62. podkreśla zasadniczą rolę praworządności w legitymizowaniu wszelkich form rządów demokratycznych; podkreśla, że jest to fundament porządku prawnego Unii i jako taki jest on spójny z koncepcją Unii opartej na praworządności;
63. przypomina, że zasada równouprawnienia w odniesieniu do otrzymywania równego wynagrodzenia za pracę o równej wartości jest zapisana w traktatach europejskich od 1957 r. (zob. art. 157 TFUE), a także podkreśla, że art. 153 TFUE umożliwia UE podejmowanie działań w szerszym obszarze równości szans i równego traktowania w dziedzinie zatrudnienia i pracy;
64. zauważa z uznaniem, że szeroka interpretacja przez TSUE koncepcji równego wynagrodzenia za taką samą pracę, która jest również obecna w wyrokach i w jego obszernym orzecznictwie w tej dziedzinie, zdecydowanie rozszerzyła możliwości walki z bezpośrednią i pośrednią dyskryminacją ze względu na płeć w odniesieniu do wynagrodzenia oraz ze zróżnicowaniem wynagrodzenia ze względu na płeć, jednak podkreśla, że pozostało jeszcze wiele do zrobienia w kwestii wyeliminowania utrzymujących się w UE różnic w wynagrodzeniach ze względu na płeć;
65. wyraża głębokie ubolewanie, że wprowadzenie zasad prawnych zakazujących nierówności w wynagradzaniu kobiet i mężczyzn okazało się niewystarczające, aby wyeliminować utrzymujące się zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć; przypomina, że przekształcona wersja dyrektywy 2006/54/WE wymaga od państw członkowskich zadbania o to, by wszelkie porozumienia zbiorowe, siatki płac, porozumienia w sprawie wynagrodzeń oraz indywidualne umowy o pracę, które nie są zgodne z zasadą równego wynagrodzenia, zostały lub mogły zostać unieważnione bądź zmienione;
66. podkreśla, że zarówno państwa członkowskie, jak i Komisja powinny zwrócić uwagę na wdrażanie prawa UE, zwłaszcza przepisów dotyczących równości pod względem wynagrodzenia; przypomina o znaczeniu włączenia zasady równouprawnienia kobiet i mężczyzn do szeregu dyrektyw UE oraz uważa, że alternatywne instrumenty są wartościowymi narzędziami służącymi prawidłowemu wdrażaniu prawa UE; przypomina o znaczeniu podnoszenia poziomu wiedzy na temat przepisów obowiązujących dyrektyw dotyczących różnych aspektów zasady równości kobiet i mężczyzn oraz ich zastosowania w praktyce; podkreśla, że rokowania zbiorowe mogą przyczynić się do lepszego stosowania prawa UE dotyczącego równego wynagrodzenia kobiet i mężczyzn za taką samą pracę, urlopu wychowawczego, warunków i godzin pracy, w tym cotygodniowego wspólnego dnia odpoczynku, aby zapewnić kobietom i mężczyznom równowagę między życiem zawodowym i prywatnym oraz by poprawić ich sytuację na rynku pracy;
67. przypomina o swojej rezolucji z dnia 15 stycznia 2013 r., w której wezwał do przyjęcia rozporządzenia UE w sprawie prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego na mocy art. 298 TFUE; zauważa z rozczarowaniem, że Komisja nie zastosowała się do wezwania Parlamentu do przedstawienia wniosku w sprawie aktu prawnego dotyczącego prawodawstwa odnoszącego się do postępowania administracyjnego;

Czwartek, 14 czerwca 2018 r.

68. dostrzega, że gromadzenie danych, możliwe w podziale na płeć, ma duże znaczenie w kontrolowaniu postępów w promowaniu praw kobiet;
69. ubolewa z powodu braków w podejściu Komisji do dobrostanu zwierząt, wyraźnie nieuwzględniającym poważnych nieprawidłowości zgłaszanych przez wielu obywateli, którzy skorzystali z prawa do składania petycji; ponownie apeluje o przyjęcie nowej strategii na szczeblu UE w celu wypełnienia wszystkich istniejących luk oraz zapewnienia pełnej i skutecznej ochrony dobrostanu zwierząt dzięki jasnym i wyczerpującym ramom prawnym, które spełniają wymogi przewidziane w art. 13 TFUE;
70. apeluje do Komisji o dokładne badanie petycji dotyczących różnic w jakości produktów spożywczych tej samej marki w różnych państwach członkowskich; wzywa Komisję, by położyła kres nieuczciwym praktykom i zapewniła równe traktowanie wszystkich konsumentów;
71. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-